

דימויים: הנזק שהם גורמים

ברכות שלום בשם האל. ידידי היקרים, אני מביא לכם ברכות כרגיל. ברוכה היא השעה.

כל כך הרבה פחד, בושה ונפרדות יש בלב האנושי! אנו מזהים זאת שוב ושוב. הפחד והבושה חבויים לעתים קרובות, כך שהאישיות אפילו לא מודעת אליהם יותר, ורק סובלת במעורפל בכאב מתמשך ומכרסם. כמה עצוב להתבונן בזה, בייחוד משום שהדבר מיותר. הוא אינו אלא חיזיון שווא, ידידי. הפחד והבושה שאתם מסתירים בחריצות כזאת, אין בהם ממש, אולם הם מקלקלים את החיים שיכולתם ליהנות מהם ולנצלם לבניית כוחכם הרוחני.

אני ממשיך סדרה זו על הדימויים בנפש האנושית, כי אין אדם ללא דימויים. רשמים פנימיים מסוג זה נוצרים בשנים הרכות, ומן הרשמים האלה הוסקו מסקנות שגויות. דימויים אלה הם האחראים לסבלכם, לרוחות הרפאים שאתם נושאים איתכם עשור אחר עשור, ולעתים קרובות גלגול אחר גלגול.

כולכם שואפים אל אורו של האל, לשחרור מן הכבלים שלכם. אך כמה רבים, רבים הם האנשים השואפים לשחרור זה בעזרת אמצעים חיצוניים כמו ידע אינטלקטואלי, או בעזרת אירועים חיצוניים, שבאמצעותם אין כל אפשרות להשיגו. הדרך היחידה להגיע אל החופש המיוחל היא לצלול פנימה אל תוך עצמכם. בדרך זו תעברו דרך מנהרת חושך ותגילו מצידה השני למפגש עם אורה של עצמאות אמיתית. רק אחרי שזיהיתם את אחריותכם אתם לחשכה תוך כדי המעבר במנהרה – וזו לא חוויה קלה – רק אז תרכשו באמת עצמאות אמיתית. על כן אל תשאפו לשחרור זה מבחוץ. אין בכך תועלת. אם טרם גיליתם ומוססתם את הדימויים שלכם, אתם לכוידים על ידם. אתם חוזרים שוב ושוב לגלם את דרמת הטעויות והמסקנות השגויות שלכם. אתם לכוידים בה בלי משים, ואתם חוזרים וחוזרים לאורך כל חייכם, ולא פעם, כפי שאמרתי, לאורך גלגולים רבים, על מה שהמסקנות השגויות שלכם מובילות אתכם אליו ולמעשה, מושכות אליכם.

לא אוכל להדגיש בצורה חזקה מספיק בפני כל ידידי שעדיין לא התחילו את החיפוש שלהם באמת, עד כמה החיפוש משתלם. חיפוש-עצמי [חקירה-עצמית] הוא הדבר היחיד בחיים שהוא חשוב ושיביא הקלה. ברצוני ליעץ לכל מי שטרם עבר התנסות מסוג זה לדבר עם אלה מידידי שכבר ראו הצלחה מסוימת בעמלם, ושאותם אני מברך; שכן דבר לא יוכל להוכיח טוב יותר מה החיפוש הזה אומר מאשר הניסיון של אלה שכבר עושים את הדרך.

אולי אתם מהססים להתחיל משום שאינכם יודעים איך לעשות זאת. אולי חסר לכם אפילו האומץ לבקש ייעוץ ועזרה. לכן יהיה זה נכון להתחיל בכך שתדונו בזה עם אותם הידידים המוכרים לכם היטב ושכבר ראו הצלחה יפה בעמלם.

אלה שמחפשים את הדימויים שלהם לא יכולים שלא לעבור תקופה של בלבולים ומהפכים, ושלא לפגוש אי-רצון והתנגדות. אולם אלה בדיוק הסיבות ששתלתם בתוך עצמכם, ואינכם יכולים לסלק נקודות כאלה של סבל אלא אם כן אתם עוברים דרכן ומבינים את משמעותן האמיתית. עליכם לזהות את המשמעות הנסתרת של מנגנוני ההגנה השגויים שלכם, ולא משנה כמה רציונליזציות עשיתם להם במודע. כל הפקפוק ואי-האמון שלכם באחרים אינם אלא אי האמון שלכם בעצמכם. זכרו זאת! גלו מדוע אתם לא נותנים בעצמכם אמון. תגלו כי בשורש, אתם לא חיים לפי אמות המידה שלכם עצמכם ואתם לא יכולים לקבל עובדה זו. על כן הצעד הראשון חייב להיות פשוט לקבל את עצמכם כפי שאתם כרגע.

אני יודע שאמרתי זאת לעתים קרובות, אך תמצאו שהכרחי ליישם אמת זו שוב ושוב ברמות חדשות של הווייתכם. אם תחפשו בהצלחה, אתם תפגשו בתוך עצמכם את הנטייה לרצות להיות יותר ממה שאתם, וזו הסיבה לכך שאתם מרגישים חסרי ביטחון. וזו גם הסיבה לחשדנות שלכם באחרים. באופן לא מודע אתם מנמקים [זאת כך]: היות שאני לא נאמן לעצמי בכך שאני רוצה להיראות טוב יותר ודגול יותר, אני לא ראוי לאמון. אחרים הם כנראה אותו הדבר". אדם תמיד שופט אחרים בהתאם לעצמו, גם אם ידיעה-עצמית זו היא לא מודעת. אם אתם יכולים למצוא באמת את ההנמקה הפנימית הזו, אם אתם נותנים לה לצאת לאוויר הפתוח, כך שאתם יכולים לחוות את כל תהליך ההנמקה במודע, תינתן לכם הבהרה גדולה. לא די לחשוב שזה מה שקורה כנראה בתוך עצמכם משום שזה הגיוני. אתם בהחלט מוכרחים לגלות ולחוות את תהליך ההנמקה הזה ואיך הוא פועל אישית במקרה שלכם; על מה הוא חל; באיזו דרך אתם מגיבים בדיוק בצורה זו.

אין צורך לומר שבהתחלה, אתם לא תתלהבו לגלות את זה בתוך עצמכם. נראה הרבה יותר קל ונעים להתנגד לאחרים ולא לבטוח בהם, ולהצדיק את חוסר האמון שלכם בטיעונים בעלי בסיס רציונאלי איתן. אך אחרי שהתגברתם על ההתנגדות למען האמת, ברוח מחפש-אמת אמיתי בכך שאתם שואלים: "מה לאמיתו של דבר מתרחש בתוכי?" אזי תרגישו את ההקלה והחופש שרק ההתייצבות מול האמת שלו יכולה להביא לאדם, לא משנה עד כמה לא נעימה עשויה האמת להיראות בתחילה, ולא משנה עד כמה לא-מחמיאה כשלעצמה היא האמת. הכבוד-העצמי שבהכרח חסר לכם כל עוד הבוז-העצמי שלכם נותר חבוי ייעלם אוטומטית [כך במקור. הכוונה כנראה לחוסר כבוד-עצמי], לפחות במידה מסוימת, אפילו לפני ששיניתם את העמדה הפנימית, מעצם העובדה שהיה לכם האומץ להתייצב מול האמת שבתוך עצמכם.

יש גורמים רבים שחשוב להבין, והלילה אדון בכמה גורמים נוספים הנוגעים לדימויים ולחיפוש אחריהם. לעתים קרובות אתם לא מבינים מה גרם לכם לשמר רושם שעל פיו גיבשתם מסקנה שגויה. התודעה שלכם התבגרה, השתנתה בעקבות מה שלמדתם מהסביבה ומהחיים. ובכל זאת, כל עוד הדימוי שלכם חי, לא השתניתם.

פעם, בילדות, קיבלתם הלם. כשאתם חושבים על הלם, אתם חושבים על חוויה פתאומית המותירה רושם חזק מאוד ובלתי צפוי, כמו תאונה. אולם הלם יכול גם לקרות, בייחוד עבור ילד, בצורת גילוי הדרגתי יותר, שהדברים מנוגדים לציפיות היקרות והקרובות ביותר לליבו. למשל, ילד חי עם הרעיון שהוריו מושלמים וכל-יכולים. כשנוחתת עליו ההבנה שאין זה כך, הדבר גורם לו הלם, למרות שההבנה עשויה לא פעם להגיע באמצעות סדרה של אירועים, עד שהתגלית החדשה מותירה את רישומה לתמיד. כשהילד מגלה כי מה שהוא נהג להאמין אודות הוריו, או העולם כשלעצמו, אינו אמת, הוא מאבד את הביטחון. הוא מפוחד. הילד לא אוהב את מה שגילה ולכן הוא ידחף את הידיעה הלא נעימה אל תוך הלא מודע, ומשום שהוא מרגיש אשם, הוא גם יבנה הגנות כנגד מה שהוא מחשיב לאיום.

בין אם הדבר התרחש בפתאומיות או בהבנה איטית, האיום הוא ההלם שעליו דיברתי. כולכם יודעים שהלם גורם לקהות חושים. גופכם, וכן העצבים וההכרה שלכם, נעשים קהים, אפילו עד כדי איבוד הכרה זמני או פיתוח סימפטומים אחרים. כך הילד יחווה הלם משום שהוריו, העולם, או החיים, אינם כפי שהוא חשב שהם. אף שהרושם שיצר את ההלם עשוי להיות נכון או לא נכון מבחינה אובייקטיבית, עדיין, המסקנה שהילד מסוגל להסיק מוכרחה להיות שגויה. משום שילדים נוטים להכליל, הם מתעלמים מכל האלטרנטיבות האחרות ומשליכים [project] את מסקנותיהם על כל המצבים האחרים. הוריו של הילד הם כל עולמו, היקום שלו, לכן, מה שהילד מסיק אחרי ההלם חייב להיות מיושם לגבי כל האחרים, לגבי החיים באופן כללי. זוהי המסקנה השגויה אשר יוצרת את הדימוי.

הדימוי נוצר כאשר עולמו המסודר ותפישותיו של הילד נהרסו. המסקנות השגויות נובעות קודם כל מן ההכללה. המציאות היא שלא לכל האנשים יש את אותם החסרונות כמו להורים; לא כל תנאי החיים זהים לאלה שהילד גילה בסביבתו שלו. שנית, מנגנון ההגנה שהילד בוחר בהבנתו המוגבלת את העולם הוא שגוי כשלעצמו; הדבר נכון שבעתיים כאשר מדובר באנשים ובמצבים אחרים מאלה של הסביבה המוקדמת. זוהי, ידידי, הדרך שבה דימויים נוצרים. אולם אתם לא תזכרו כלאחר יד את הרגשות שלכם, את התגובות שלכם, את הכוונות הפנימיות שלכם ואת המסקנות שהסקתם. אינכם יכולים לזכור אותם משום שהרגשתם צורך להסתיר את כל הפרוצדורה בשל חוסר ההיגיון הרציונאלי שבה, וגם משום שהתביישתם בכך שהוריקם אינם מה שחשבתם שהם צריכים להיות.

בתודעת הילד שלכם הנחתם שהמקרה שלכם הוא יחיד במינו; שלכל האחרים היו הורים מושלמים, תנאי בית מושלמים, ורק אתם לבדכם חוויתם את הייחודיות המזעזעת הזו שיש להסתירה מכולם, אפילו מעצמכם, כמו גם, כמובן, מהוריקם ומאחרים הקרובים לכם. הבושה נבעה מן הרעיון השגוי שהמקרה שלכם ייחודי, ושהיה צורך להסתיר את כל התהליך המחשבתי והרגשי כולו בגלל הבושה. כשתהליכים אלה נותרים חבויים, חלק מן האישיות אינו יכול להתבגר יחד עם יתר הווייתכם. הוא לא יכול היה להשתנות ולהסתגל וללמוד. שכן רק מה שנמצא בחוץ באור יכול לצמוח. אם צמח מושאר באדמה עם שורשים מנותקים, הוא לא יכול לצמוח. אותו הדבר לגבי כל זרם או נטייה רגשית. לכן אינכם צריכים להיות מופתעים כשאתם מגלים שמסקנות-הדימוי שלכם אינן תואמות כלל וכלל את האינטליגנציה שלכם, שכבר בגרה בכל שאר המובנים.

אותו התהליך קיים אצל בעלי חיים. כלב, לדוגמה, עשוי לשמוע את אותו סוג של רעשים כל פעם לפני שהוא מקבל מזון. כעבור זמן מה הוא יגיב מיידית, בידעה שעכשיו המזון מגיע. כשהוא שומע את הרעשים, הוא יבוא למקום אוטומטית. הכלב יצר כך דימוי, במקרה זה לא מהלם אלא מרשמים חוזרים ונשנים, והסיק מסקנה. או דוגמה אחרת: כלב אחד נכווה באש ונפגע. בכל פעם שהוא רואה אש לאחר מכן, הוא יפחד, בייחוד אם הוא נכווה לא רק פעם אחת, אלא מספר פעמים. הדימוי נוצר, שהאש מכאיבה, המסקנה מוסקת שכל אש מכאיבה. כלב אחר עשוי לחוות אש כמשהו נעים בלבד. כשהאש מוצתת, הוא נמצא בחברת אדונו לצד האח. אדונו מלטף אותו, פנוי לשחק איתו. על כן לכלב זה לא יהיה דימוי אש. כך ניתן לראות שאותה הפרוצדורה פועלת גם אצל בעלי חיים. אחרת לא ניתן היה לאלפס. עם ילד זה דומה מאוד.

תינוק, או ילד צעיר מאוד, יודע [מכיר] אך ורק את הרגשות הפרימיטיביים ביותר. הוא יודע מה נותן הרגשה טובה או גרועה. הוא יודע אהבה והנאה כשרצונו נעשה. הוא יודע שנאה, טינה וכאב כאשר רצונו לא נעשה. פשוט כך. רק מאוחר הרבה יותר בחייו אדם לומד לעשות הערכות אובייקטיביות יותר, לא לפי הכאב או ההנאה שלו עצמו. כל עוד הדימוי שלכם חי, אתם ממשיכים את הפרוצדורה הילדותית משום שמבחינה זו, התודעה שלכם נותרת ילדותית, ולא משנה עד כמה שאר האישיות שלכם השתפרה ולמדה. אישיותכם המפותחת מסוגלת לפשוט בצורה בוגרת ברמה האינטלקטואלית, ובמקרים מסוימים שבהם שום זרמי-דימוי לא חוסמים את תפישתכם, אפילו ברמה הרגשית. אולם היכן שרושם-הלם איטי או פתאומי השפיע על הנשמה [soul], אדם אינו מטמיע את החוויה במודע, ולכן תודעתו נותרת ילדותית. היא נותרת במצב שבו היתה כאשר מסקנות-הדימוי נוצרו והודחקו אל תוך הלא-מודע.

ברבות מהרצאותיי, זמן רב לפני שהתחלנו לדון בדימויים, הזכרתי את המונח "בגרות רגשית". עתה תבינו טוב יותר איך קורה שחלק מהוויה שכבר בגרה במובנים אחרים נותר לא בוגר. למעשה, חלק זה ממשיך להסיק את אותן המסקנות, באופן רגשי ולא מודע, שאותן הסיק הילד, כל עוד הדימוי לא מועלה למודעות. כך יש אפשרות שתגלו מסקנות ותהליכי היגיון לקויים בתוך

עצמכם, שכלל אינם תואמים את שאר האישייות שלכם. אתם עשויים להזדעזע, לפחות למשך זמן מה, כשתזהו את הדרך הפרימיטיבית שבה פועל ההיגיון הפנימי הרגשי שלכם. אם תשקלו זאת לאור הסבר זה, תדעו שחלק בכם פשוט לא יכול היה להתבגר משום שחלקים מסוימים נותרו שקועים בלא מודע שלכם; ולא תופתעו לגלות, עדיין חי בתוכם, את הילד שלא הטמיע את מה שמבחינות אחרות כבר למדתם. משום כך לא ניתן למצוא את הדימויים, אלא אם האדם חי מחדש, רגשית, את ילדותו וחודר את השכבות הלא רציונאליות בתודעתו. אין די בהיזכרות בלבד. בלי פרוצדורה כלשהי שתהפוך זאת לאפשרי, אי אפשר בשום אופן לגלות את הדימויים. משום כך הצעתי טכניקות מסוימות. תמצאו שמסקנות-הדימוי שלכם הן הגיוניות בדרכן המוגבלת. ייתכן שאף תופתעו לגלות איזה כושר לחשוב בהיגיון [reasoning faculty], לקוי ככל שיהיה, קיים בלא-מודע שלכם. זהו ההיגיון של הילד החי בתוכם. זוהי הדרך שבה פעל ההיגיון שלכם בהיותכם אולי בני עשר, או פחות.

הדבר הטראגי בקשר לדימויים הוא שהם נוטלים לעצמם כוח. הם יגרמו לכם לשים לב ולראות רק דברים מסוימים, הקשורים למסקנת-הדימוי שלכם, ובדרך כזו שהדימוי יקבל תמיכה וחיזוק בלתי פוסקים בהמשך החיים. מסקנות-הדימוי מתנגשות עם הרצונות והיעדים של חייכם הבוגרים, ובכך גורמות לא רק לסתירה כואבת, אלא גם לבעיות ולקונפליקטים עצומים הן עם היעדים המודעים שלכם והן עם מציאות החיים. הדבר חייב להיות מובן לכול, גם אם אינכם מאמינים שרגשות ומחשבות הם צורות, היוצרות שדות מגנטיים רגשיים המושכים אירועים, אנשים וחוויות אליכם.

ככל שהרגשות בלתי מודעים יותר, והמחשבות מורכבות יותר, כך הן [מסקנות-הדימוי] חייבות להיות בעלות כוח רב יותר, משום שכל עוד הן לא מודעות, הן נמצאות מחוץ לשליטתכם ואינן יכולות להגיע לתיאום עם המציאות. לכן הן נוקשות ולא גמישות. לפיכך, הדימויים שלכם ומסקנותיהם חייבים להביא אתכם באופן חוזר ונשנה לתוך מצבים שלא ביקשתם במודע. אולם מסקנות-הדימוי שלכם מחייבות מצבים אלה.

חשוב מאוד ידידי להבין כל זאת. הנוקשות, טבעם העיקש של הדימויים, יוצרים את סדרת האירועים הבאה: אתם רוצים שהחיים ינועו בהתאם לרצונותיכם. כשהדברים לא קורים כפי שרציתם, אתם בועטים וצורחים בפנים, כמו התינוק שנותרתם עדיין בחלק זה של הווייתכם. חוסר בגרות זה משתלט בכל פעם שנוגעים בדימוי. הוויית בוגרות יודעות שהן יכולות לשלוט בחיים רק על ידי זרימה עם החיים, על ידי אי דרישה שהחיים יצייתו לרצונותיהן, אלא לציית לחיים על ידי הסתגלות אליהם. היכן שיש לכם דימוי, אינכם מסתגלים. אתם תובעים, ואתם נכנסים להתקף זעם בפנים כשתביעותיכם אינן מתמלאות. תביעות אלה עומדות על הנחות יסוד פגומות מאוד. לפיכך, אתם אולי מקבלים את מה שביקשתם, אבל אתם מקבלים גם את החלק הלא מודע של תביעתכם. בהיותו לא מודע, לא ידעתם עליו.

אתם רוצים משהו מסוים, דרך חיים – כל דבר שהוא – בעבור היתרון שבו, אך אתם מתעלמים – כמו שהתעלם הילד – [מכך] שלכל יתרון יש חיסרון. וכאשר, עם הבכי והתובענות הפנימיים והעיקשים שלכם, אתם מקבלים את היתרון כביכול, אתם מקבלים גם את החיסרון שלו. אינכם אוהבים את החיסרון שביקשתם באופן לא מודע, ואתם חושבים שהחיים נוהגים בכם באי צדק.

חשוב מאוד לקחת כל זאת בחשבון כאשר אתם מחפשים ומגלים את הדימויים שלכם. הדבר יעזור לכם באופן ניכר, ידידי. כל זה לא יהיה אלא מילים בלבד כל עוד לא עברתם את החוויה של מציאת-דימוי. ברגע שתתחילו, תהיו מסוגלים להשתמש בהרבה ממה שלימדתי אתכם בצורה בונה. הדבר יעניק לכם הבנה עמוקה ומעמיקה יותר ויעזור לכם להתקדם צעד נוסף.

כפי שאמרתי קודם, כל מי שהולך ומתקרב לזיהוי-דימוי מרגיש בושע עמוקה. אינכם מרגישים בושע משום שגיליתם פתאום משהו מרושע או זוועתי. לא! אתם עשויים להתבייש הרבה יותר בדבר שהוא סתם טיפשי. כשיצרתם את הדימוי, תהליך ההנמקה [הסקת מסקנות, reasoning] שגורם לכם עכשיו להתבייש, תאם בילדותכם את היכולת לנמק ולחשוב. הדבר טיפשי רק באופן יחסי. ואתם, אדם אינטליגנטי שכמוכם, מתקשים להשלים עם העובדה שתגובה "טיפשית" כזו חיה בתוכם הלכה למעשה. עתה אתם נמצאים בנקודה שבה אתם מזהים שזהו ההיקש הפגום שלכם, המסקנה השגויה, שליוותה אתכם שנים על שנים. עתה אתם מתביישים בכך שהדבר היה חלק מן ההכרה [mind] שלכם, מתחת לסף התודעה, אך בכל זאת חלק מהכרתכם, מן התגובה שלכם. יקל עליכם לקבל זאת אם תביאו בחשבון כי במובן זה נותרתם ילד, משום שהותרתם את כל תהליך ההנמקה בחשכת הלא מודע. תעזור לכם גם ההבנה כי בין כל האנשים שאתם מכירים אין אף אדם ללא דימויים משלו או משלה, ואי התאמות דומות.

אילו דיברתם עם ילד בן ארבע עד עשר, לא הייתם מופתעים מתהליך הנמקה כזה. הבינו זאת ותתגברו על המבוכה שלכם. הביאו בחשבון שאינכם היחידים. עם זאת, רוב האנשים אינם תופסים זאת ומסתירים את הדימויים שלהם. לפיכך, לכם יש בהחלט יתרון עצום דרך מודעות-עצמית, דרך הכרת "הטיפשויות" שלכם עצמכם, בעוד אחרים אינם מכירים את שלהם. כן ידידי, זה נשמע נוקב, אך בחלק התינוקי של נשמתכם, בהשוואה להכרה המודעת שלכם, אתם תגלו טיפשויות ילדותיות.

בתחילת החיפוש אחר הדימויים שלכם, קרוב לוודאי שתעסקו בעיקר בקונפליקטים הפנימיים שלכם ובאי-הנכונות של המסקנות כשלעצמן. אתם תסקרו את התגובות שלכם. אתם תחוו מחדש את הרגשות השגויים ותשוו אותם, בתיאוריה, לעקרונות הנכונים. וכך צריך להיות. אולם אחרי שהבנתם כל זאת ביסודיות, יש עוד הרבה עבודה לעשות. עליכם לגלות לא רק באיזה מובן גילמתם שוב ושוב את הדימויים שלכם, עוברים מדפוס אחד למשנהו, אלא עליכם גם להתחיל לאמוד את כל מה שקרה בחייכם; דברים שלכאורה כלל אינם מעשה ידיכם. הם רק קרו "מבחוץ". כשאתם חושבים על חלק מניסיונות-החיים

שלכם ושואלים "איך יכול להיות שהיתה לי יד בדבר? לא נקפתי אצבע כדי לגרום לזה לקרות, זה פשוט הגיע אליי", ההיגיון היומיומי שלכם יסכים איתכם. אולם אחרי שמצאתם את הדימויים שלכם, תראו שכל אירוע, לא משנה עד כמה מחוץ לשליטתכם הוא נראה, הובא לידי התרחשות על ידיכם.

ברגע הגילוי הראשוני הדבר עשוי לגרום להלם, אך לא בהכרח. הבלחת הזיהוי הראשונה כבר מביאה איתה הקלה לעתים קרובות. גם אם ברגע הראשון הגילוי נראה מגוחך ובלתי מתקבל על הדעת, הקלה חייבת לבוא בעקבותיו תמיד, שכן אז אתם כבר יכולים לראות את הקשר בין הדימוי לבין התרחשות שנראתה אקראית או כצירוף מקרים. ברגע שהבנתם איך כיוונתם את חייכם, איך גרמתם את האירועים שנראיתם קורבנם, תרכשו את הוודאות שאינכם סירה קטנה הנסחפת ברוח בין משברי אוקיינוס עצום וסוער. אתם תתפסו שאין אי-צדק, והדבר יגרום לכם להרגיש חזקים ובטוחים [safe].

אתם תתבגרו על ידי עצם ההכרה בעיקרון ובאמת של אחריות-עצמית, כפי שהיא מודגמת בתוך עצמכם. אתם תבינו איך התשוקות, הנטיות והעמדות שלכם שהיו לא מודעות עד כה, משלו בחייכם. אך עתה, כשהרבה כל כך הפך למודע, תהיו מסוגלים לשלוט, לנהל ולכוון את חייכם במודעות, ולכן תהיו הקברניט של ספינתכם. בדרך זו תיגשו לחיים מתוך שמחה וכוון, יקירי. תהיה לכם תחושת ודאות חזקה. יראה לכם כאילו רגליכם עומדות על קרקע מוצקה בפעם הראשונה בחייכם.

ידידי היקרים, אולי יש לכם כמה שאלות בקשר לנושא זה, לפני שנפנה לשאלות אחרות.

שאלה: איך דימויים ותסביכים משתלבים?

תשובה: תסביך הוא סימפטום, או תוצאה של דימוי. תסביך בצורתו הגלויה מהווה מסווה לתוכן האמיתי שלו. למשל, למישהו עשוי להיות תסביך נחיתות באשר לאינטליגנציה שלו. זה גלוי. את זה הוא חושב שהוא יודע. במציאות הוא מכסה על רגש שונה מאוד: בוז-עצמי; אולי מה שציינתי בתחילת ההרצאה, שהוא יודע שהוא לא נאמן לעצמו, שהוא רוצה להיות יותר ממה שהוא. תסביך קשור לדימוי כמובן. הוא חלק ממנו. הוא מסר שקיים דימוי. אתם יכולים לזהות תסביך בקלות, באחרים ובעצמכם.

הדימוי שנשמעתם נראה לנו כצורה שהתקשחה. הנשמה הבריאה, כשאין כל דימוי, נגלית לנו כצורה זוהרת, וכמו היקום, היא בתנועה מתמדת. הכל גמיש וזורם. כל הכוחות האלוהיים הזורמים דרך היקום כולו וגם חודרים את הנשמה האנושית, זורמים בלי הפסק ביפעה ססגונית, מתוך הרמוניה עם האיכויות, המאפיינים והנטיות האישיות של הישות. אך היכן שקיים דימוי, הכוחות בנפש האנושית מתקשחים, מתכווצים ומתעוותים, והם נותרים קשויים. לכן כל אותם כוחות ועוצמות של היקום, שהם בריאים ויפהפיים, ושהנשמה זקוקה להם כדי להתחדש, אינם יכולים לחזור, אינם יכולים להחיות אותה. הם חייבים לזרום סביבה והדבר יוצר דיסהרמוניה. ידוע לכם שכל איכות הינה כוח בריא המזווג לכוח מקביל ביקום, ואילו כל מגרעת היא כוח מעוות. גם תסביך הוא כוח מעוות, אך מעוות בדרך השונה מסתם מגרעת פשוטה שנמצאת על פני השטח. תסביך נובע מתוך הדימוי. האם תוכלו לדמות את מה שאני מנסה להסביר?

אולי אחד מידידי היקרים כאן, אחד שהוא אמן, יקבל השראה לצייר צורת-דימוי כזו ומסביבה, מחוץ לדימוי, יצייר את שלל כוחות הקוסמוס הססגוניים בתנועה יפהפייה והרמונית, וגם יראה איך הם קופאים על השמרים ונדחסים היכן שקיים דימוי שהקשית. מתוך הדימוי יוצאים כוחות חדים ומעוותים, ואלה יהיו התסביכים.

שאלה: אתה אומר שדימויים הם עובדה כללית, שלכולם יש דימויים. למה אנחנו חייבים שיהיו לנו דימויים? למה אדם חייב שיהיו לו דימויים?

תשובה: לכולם אכן יש דימויים, אך אין זה הכרחי שיהיו לכם. אתם יוצרים אותם.

שאלה: לצורך התפתחות?

תשובה: לא, לא להתפתחות אלא מתוך בורות. מתוך רצון-עצמי וגאווה. כל מה שהנפילה [the Fall] חוללה. אתם בחרתם זאת כך.

שאלה: האם הבנתי נכון: כל אירוע שאנו לא יכולים לעשות כלום לגביו נגרם על ידי הדימויים שלנו?

תשובה: הבנת נכון. מלבד כשזו שאלה של קארמה מחיים קודמים. אך העיקרון זהה בדיוק, לאור העובדה שאתם קוצרים את מה שזרעתם. אולם זרעתם זאת בחיים קודמים ואתם קוצרים זאת עתה. זה עשוי להיות ההסבר לאירוע בעברכם שאולי אין לו כל קשר לדימוי, במובן המדויק. אולם, ידידי, אפילו במקרים כאלה עדיין תמצאו את השורש בדימוי שלכם. משום שאם קארמה לא שולמה, פירוש הדבר חייב להיות שהשורש עדיין בתוך העצמי. אילו שילמתם את הקארמה, לא היה לכם כבר את השורש. אתם עשויים למצוא בתוך עצמכם את אותן המגרעות והנטיות שבחיים קודמים גרמו לכם לבצע מעשה חמור יותר, מעשה שכבר אינכם מסוגלים לבצע, בגלל התפתחותכם. אף על פי כן, אותו השורש חייב להיות שם עדיין, כי אחרת לא היתה לכם הקארמה הזו. תוכלו למצוא אותו בעומק נשמתכם, מקופל, בלי ספק, בתוך הדימוי שלכם.

שאלה: פירוש הדבר הוא שקארמה ודימוי יוצרים מעגל קסמים שלילי?

תשובה: כמובן. אם תחזרו ותקראו את ההרצאה שנתתי לפני זמן מה על לידה, עכשיו שלמדתם על הדימויים תבינו איך זה עובד. אתם זוכרים אולי שהסברתי כי כאשר הישות מתכוננת לחיים, בעיות מסוימות מושארות קרוב יותר לפני השטח בגוף

הנוזלי. ובהתאם לבעיות אלה נבחרים ההורים, המדינה, ונסיבות-החיים, כך שאתם יכולים להיעשות מודעים לדימוי ולקרוא עליו תיגר אם אתם בוחרים בזה. קארמה ודימויים, אם כן, חייבים לעבוד יד ביד.

אם יש לכם חוויות מסוימות בילדות, הרי זה משום שיש לכם הורים מסוימים, וסביבה מסוימת. זה היה הדבר המתאים ביותר – לפי היסטוריית-הגלגולים השלמה שלכם – אשר נועד להבליט את הבעיות שלכם לצורך התפתחות והיטהרות. אינכם יכולים להיטהר, אינכם יכולים להיפטר מבעיה או ממגרעת אם אינכם נעשים מודעים לה קודם כל. כדי להיעשות מודעים לה, משהו לא נעים חייב לקרות, אחרת לעולם לא תשימו לב לדיסהרמוניות הפנימיות שלכם. קארמה, כידוע לכולכם, אינה אלא סיבה ותוצאה. אותו החוק פועל גם במסגרת תקופת-חיים אחת. אם בחייכם הנוכחים אתם מגלים את הדימויים ואת המסקנות השגויות שלכם, אתם תבינו, תראו ותחו את האמת שבחוק הסיבה והתוצאה מודגמת בצורה בהירה אצלכם אישית. מכאן ותוכלו לדעת איך פועלת הקארמה. זהו אותו החוק, רק במסגרת זמן מורחבת, הנמשכת על פני כמה גלגולים.

שאלה: אם למשל מישהו מת במחנה ריכוז, שזו תוצאה קרמאטית, איך זה משתלב עם הדימויים? איזה מין דימוי עשוי להיות שם?

תשובה: או ידידי היקר, יש מיליוני אפשרויות לדימויים; לא אוכל בשום אופן למנות את כולן. תרכוש הבנה רבה יותר לדברים אלה על ידי המשך העבודה שאתה עושה, לא רק על עצמך, אלא גם עבודה עם אחרים. אם תוכל לתרגם את "המקרים המתונים" של הפרות-חוק למקרים חריפים יותר, יהיה לך קל לדמיין שקארמה כבדה יותר נבנית על אותם העקרונות כמו הסיבה והתוצאה של מסקנות-דימוי. שני המקרים מושכים אליהם אירועים על בסיס מסקנות שגויות, שהן תמיד הפרה של החוק והאמת האלוהיים. זו רק שאלה של מידה.

כלל לא משנה אם סטייה מן החוק והאמת מתרחשת מתוך בורות וטעות או מבוצעת בכוונה תחילה. העיקרון נותר בעינו. אולם כשאדם סוטה מן החוק האלוהי במודע, משום שהתפתחותו הרוחנית כה נמוכה עדיין, לא ינבע מכך דימוי. דימוי הוא תוצאה של הנמקה, היקש ומסקנה לא מודעים. הפרת חוק מודעת ובמידת תמשוך אליכם תוצאות חיצוניות, אלה שאתם מכנים תוצאות קרמאטיות. הפרה פנימית, ברגשות, הנותרת חבוייה בלא-מודע, תיצור דימוי ותהיה לה תוצאה שונה. כאן התרחשה הפרת-החוק בדרגה פחותה, ובתוך הלא-מודע. כך ששתי החלופות שאנו דנים בהן פועלות על אותו העיקרון, אך הן אינן זהות.

אם פושע הורג מישהו, זהו לא מעשה בלתי מודע ואין מה לדבר על דימוי כשהוא קוצר את פירות מעשיו. אך בגלגול הבא הוא עשוי לרצות להרוג בלי לעשות זאת, כשהוא מדחיק את רצונותיו וממשיך להחזיק בהם; אולי כהגנה מפני פגיעות החיים, מפני העובדה שרצונותיו לא מתמלאים. הדבר עשוי אז ליצור דימוי. אך לא ניתן לומר שכל פשע שמבוצע וכל עונש עליו הם בגלל דימוי. הדימוי נובע מהנמקות שגויות ומגורמים נוספים לא מודעים. הוא מכיל רצונות ומסקנות שאנשים פרימיטיביים יותר מוציאים לפועל במודע.

שאלה: מה קורה במקרה כמו מותם של הילדים הרבים בשיקגו שעלו באש בשריפה. כשנשמות קטנטנים אלה מגיעות לעולם הרוח, האם מוות כמו זה אינו הלם עצום?

תשובה: ובכן יקירתי, את יודעת שילדים מתים ודנתי בזה לא פעם. אם הדבר יצר הלם במקרים מסוימים, אז הדבר היה טוב לישות. הישות היתה צריכה לעבור את זה. ואלמלי חוויית ההלם היתה טובה לישות, היא לא היתה עוברת אותה. את יכולה להיות בטוחה בזה.

שאלה: איך רוח של ילד יכולה לנמק בהיגיון?

תשובה: מדוע לא? לפני שנכנסה לגלגול זה, היא לא היתה רוח של ילד. היא היתה רוח בוגרת והיא לקחה על עצמה חיים קצרים מרצונה. ייתכן שהרוח העדיפה לבחור במוות אלים ולא נעים ולסיים את הכל במהירות, כדי להיוולד אחרי מרווח זמן קצר, ולהתחיל ברמה גבוהה יותר. ידוע לכם שיש לישויות רצון חופשי ובחירה משלהן במידה רבה. [אנשים] אחרים עשויים להעדיף לעשות זאת לאט יותר. בין אם מאורע במצב של הלם, עבור ילד או רוח בוגרת, הוא דבר הגיוני או לא, החוויה תוערך [evaluate] ותוטמע לאחר מעשה, וכל מה שהישות חווה יישא פרי ולא יהיה לחינם.

הבה ניקח שוב דוגמה: אדם אחראי להרבה מיתות אכזריות, כמו במחנה ריכוז. היות שדוגמה זו נבחרה קודם לכן, נשתמש בה פעם נוספת. רוחו של האיש נמצאת בעולם הרוח והוא רואה שיש לו חובות לשלם, שיש לו עוד הרבה מה ללמוד. עשויה להינתן לו הבחירה להישאר בעולם הרוח במשך מאתיים או שלוש מאות שנה, על פי מדד הזמן הארצי שלכם. בתקופה זו, הקיום לא יכול להיות חוויה נעימה במיוחד עבורו. המרחב [sphere] שהוא יצר לעצמו באמצעות צורות המחשבה שלו, צורות הרגש שלו, כמו גם באמצעות מעשיו, הוא מרחב אפל וקודר. לאחריו מחכה לו גלגול שקיימות בו אפשרויות מסוימות, אך שוב הן מוגבלות, בגלל מה שהוא הביא לידי התרחשות. אף לא אחת מן האפשרויות הללו לא יכולה להיות נעימה או קלה במיוחד. ואז ישות כזו עשויה לשאול: "האם אין שום דרך לסיים את כל זה מהר יותר?" ועשויים לומר לו, "כן, ייתכן שיש דרכים מהירות יותר. אתה יכול להתגלגל מחדש תוך זמן קצר, אולי עשר, חמש עשרה או עשרים שנה, ובעוד אתה עוזר להוציא לפועל את הגורל של הורים כלשהם שצריכים לעבור את הקושי שבאיבוד ילד, אתה עצמך יכול לשלם הרבה מאוד מן החוב שלך על ידי סבל ממוות אלים ולא נעים. האם היית מעדיף זאת על פני החלופות האחרות העומדות לרשותך ואז להתחיל על לוח חלק יותר

להמשך התפתחותך? ורוחות רבות חושקות בזה. זוהי רק אחת האפשרויות, יש רבות אחרות. אולם אתם אמורים כבר לדעת עתה שאין אי-צדק ואין צירוף מקרים.

שאלה: תוך התעלמות משאלת הצדק, האם זה לא נראה כצירוף מקרים מוזר, שנעשה טבח סיטוני ביחידים רבים, כמו במחנה ריכוז למשל, ושקבוצה גדולה כל כך נשרפת באש? האם אין כאן איזו חשיבה או פעולה שגויה?

תשובה: אין צירוף מקרים. אתם מבינים, כשאתם חוזרים לאחור בהיסטוריה, תראו שתמיד היו זמנים שבהם התקיימה אכזריות גדולה והתרחש טווח המוני. אחרי הפוגות מסוימות, הדבר חזר והתרחש, הפעם הבאה נגרמה אולי על ידי קבוצה אחרת, על ידי אומה אחרת. תוכלו להיות בטוחים שבתקופה שלאחריה, המענים לשעבר הפכו לקורבנות. משום שזהו מה שהם משכו אל עצמם. אינני אומר שהדבר חל על כל מקרה פרטי. עשויים להיות מקרים שבהם הגמול, או התוצאה של הסיבה שהוכנסה לפעולה, יכול להתבצע בדרך אחרת בגורל אינדיבידואלי. מאידך, ייתכן שחלק מן הקורבנות אולי לקחו על עצמם משימה מיוחדת, להתנדב ולסבול יותר דרך אירוע אחד כמו זה, ממה שהם היו חייבים לעבור כרגיל, מתוך רצון להתפתח מהר יותר, לדלג על פני רמות רבות בבת אחת. אך ככלל תוכלו להיות בטוחים שהרג-המוני אחד גורם לעוד אחד, תוך שינוי תפקידים ממענים לקורבנות, עד שכולם למדו את הלקח. במקרים מסוימים, תשלום החוב אינו מתרחש בגלגול העוקב, אלא מספר תקופות חיים נפרשות בין הסיבה לתוצאה. אל לכם לשכוח, כולכם עברתם תקופות של אכזריות, חלקכם לפני עשרה גלגולים, חלקכם אפילו פחות. אם קורים אסונות ותאונות איומים שבהם נהרגים אנשים רבים, תוכלו להיות בטוחים שזהו אמצעי שננקט על ידי עולם הרוח שבו הכל מוצא לפועל במלוא הצדק, ובהתאם לגורל שנבחר בדרך כלל מרצון החופשי של הישויות השונות המעורבות בדבר.

שאלה: האם אני מבין שדימויים יכולים להיות קרמאטיים או לא-קרמאטיים?

תשובה: חייב להיות להם מקור קרמאטי, משום שאם לא היה להם מקור קרמאטי, הם לא היו יוצרים דימוי מלכתחילה. היה נוצר משהו כל כך על פני השטח, שבקלות רבה הייתם יכולים לגלות אותו. בתהליך החיפוש אחר דימויים, קרוב לוודאי שתגלו תגובות קטנות שבהם התהליך של ההכרה [mind] פועל לפי אותו העיקרון, רק שבמקרה זה לא ניתן לדבר על דימוי, משום שזה לא משהו רב חשיבות כל כך, או משמעותי, או מושרש היטב, או בעל משקל רב. אם מדובר במשהו בעל משמעות עמוקה או שגורם לקונפליקטים, חייבים להיות לו מקורות קרמאטיים, אולם לחשוב על זה, מה זה היה עשוי להיות בחיים קודמים, לא יביא כל תועלת, זה לא יוביל אתכם לשום מקום. אך בעזרת הזכרונות שלכם עצמכם, אתם יכולים לחזור אחורה אל מקורו של הדבר בחיים אלה אם אתם עובדים בדרך הנכונה. זה יספיק. אם, במקרים מסוימים, ההיכרות עם חיים קודמים עשויה להיטיב איתכם או להועיל להתפתחותכם, אזי ההיכרות תינתן לכם, בדרך זו או אחרת, אך אז ורק אז.

שאלה: האם יש איזושהי אפשרות, ואם כן, באיזה גיל, להקל את [הנושא של] יצירת דימויים אצל ילד?

תשובה: כמובן שזה אפשרי. אם ההורים הולכים בנתיב כמו זה, הם מחויבים לדעת מה הן הבעיות שלהם עצמם, ולפיכך, מה עשוי הילד לספוג מהם שיהיה חומר ליצירת דימויים. באופן זה, הם יוכלו להימנע מיצירת דימוי על ידי עזרה למשוך אותו אל פני השטח בזמן שהמסקנות נוצרות והגישה אליהן פתוחה עדיין. הבעיה יכולה אז להיות מטופלת מיידית ובמודעות, וכשהילד גדל, המסקנה תשתנה בתהליך הגדילה. יתר על כן, הורים שנמצאים בנתיב כמו זה מפתחים רגישות שבעזרתה הם יכולים להתבונן בתגובות הילד. זה יהיה המקרה האידיאלי, אך בינתיים זה נדיר מאוד.

שאלה: האם יש מבחן שמאפשר לאדם לדעת מהו הדימוי שלו?

תשובה: אין כל צורך במבחן, משום שעם מציאת הדימוי, אתם תדעו בכל הווייתכם שזהו זה. המשוואה תיפתר בהצלחה, בכל דרך שתסתכלו עליה. הדימוי חייב אפילו לצאת לאור. אך עשוי לקרות שתודעת-דימוי מתקרבת, ועם זאת, האישיות כל כך לא רוצה וכל כך מלאה התנגדות, שהוא או היא אינם יכולים לראותו [את הדימוי]. כל שניתן לעשות אז הוא להמשיך לעבוד עוד ועוד, מכל הצדדים, מכל ההיבטים, ולפתע הידיעה תהיה שם. אז לא תזדקקו לשום אישור, משום שפשוט תדעו שזהו זה! לפתע פתאום כל החיים שלכם ייראו הגיוניים. תבינו את חייכם ואת כישלונותיכם. תבינו את עצמכם ולפיכך גם תבינו אנשים אחרים סביבכם. החידה תיפתר. הפאזל יושלם וכל חלקיו ישתבצו במקומם הנכון. כך שאין שום מבחן, שום תכסיס ושום קסם. שום אישור לא נחוץ באמת. כי אם אתם מכירים את הדימוי העיקרי שלכם, הכל ישתבץ במקומו הנכון. ואפילו לפני שתוכלו למוססו, עצם ההיכרות איתו תעשה אתכם חופשיים. תחושת החופש הזו עשוי לעתים לקרות עוד לפני שהדימוי העיקרי עלה בצורה ברורה אל פני השטח, באמצעות זיהויים קטנים אך משמעותיים, שהם חלק בלתי נפרד מהדימוי העיקרי. כשיש בידכם את הדימויים הקטנים, אתם עשויים לעתים כבר לחוות את תחושת החופש הזו, אך תארו לכם עד כמה כבירה תהיה החוויה אחרי השלמת התמונה!

שאלה: אחת מהקבוצה שלנו שנמצאת כאן בפעם הראשונה היתה רוצה לדעת איך לפתח את כישוריה העל-חושיים.

תשובה: ברצוני לשאול את חברתנו זו תחילה, מהי המטרה של זה?

השואלת: כדי לעזור לילדים, לקשישים ולאנשים במצוקה.

תשובה: המניע הוא טוב. יש רק דרך אחת טובה באמת לפיתוח מסוג זה, והיא כדלקמן: ראשית, הפסיקי לחלוטין לחשוב על זה והתרכזי בהתפתחותך הרוחנית, המנטאלית והרגשית, ובנתיב האישי שלך להזדככות. ככל שהלא-מודע נחקר יותר והופך

למודע, כך הערוץ [העל-חוש] נקי יותר. אני מדבר עכשיו באופן כללי, לא רק אלייך, כי הדבר חל לגבי כל מי שחפץ לעזור באופן זה. פיתוח הכישורים העל-חושיים צריך תמיד להיות משני. צריך להשאיר לרצון האל את האופן שבו יתבטאו כישורים אלה. וככל שהתבטאותם חזקה יותר, כך גדל הכורח בנתיב מחמיר יותר של התפתחות-עצמית! לא אוכל להדגיש זאת די הצורך. כך שאם אתם יכולים להותיר את הכישורים העל-חושיים בצד לזמן מה, מתוך התבונה שזהו חומר מסוכן אלא אם כן נוכחת מידה רבה של מודעות-עצמית, ואם אתם עושים כן למען האל, כי אז האל עשוי להחזיר זאת לכם מאה מונים בבוא הזמן.

אם אתם לומדים להניח בצד את הרצון-העצמי שלכם ומסוגלים לומר, ולהתכוון לזה: "אבי [הכוונה לאל], רצונך ייעשה, הנח לי להיות הכלי שלך בכל דרך שתבחר, לא בדרך שאבחר אני. אני יודע שכדי להיות כלי שרת בעולמך, עלי ללכת בנתיב זה ואינני נרתע מקשייו", אז הגישה שלכם הולמת ובריאה וחייבת לשאת חן בעיניי האל. זוהי הדרך היחידה, כל דבר אחר עשוי להתברר כמסוכן אפילו. רצון טוב לבדו אינו מהווה הגנה מספקת. בורות באשר לגורמים רבים יכולה להביא הרבה מאוד צרות ואי-אמת. הלא-מודע שלא נחקר משחק תפקיד גדול, בייחוד בעבודה מסוג זה. חובה לפתח מודעות-עצמית אם איננו רוצים שיתברר כי הכישורים העל-חושיים הם מסוכנים.

אני מצטער שלא יכולנו להגיע אל השאלות המתוכננות הערב. אנא שמרו אותן לפעם הבאה.

עוד מילה אחת בטרם אפרוש, לידידי היקרים והאהובים בנתיב. ברצוני לבקש מכם לעזור לאחיכם ולאחיותיכם בשוויצריה במציאת-דימוי. חישובו על דרך שמאפשרת לעשות זאת. נתתי כבר כמה הצעות, אולי תוכלו לחשוב על דרכים נוספות.

יקיריי, חג המולד הולך וקרוב ואור הקריסטוס מתפשט לכול עבר ונוגע גם בספרת האדמה. שתו מן האור הזה, מן החוזק הנפלא הזה, כדי שתמיד תימצא לכם הסיבולת להמשיך בנתיב למציאה-עצמית, שהוא אושר גדול לכולנו. קבלו את ברכותיו של האל שוב. היו בשלום. היו באלוהים.

נערך על ידי גיודית וגיון סולי.